

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/115/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223632
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1512223632.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Alexandry Hanusovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 7C/159/2012-107, zo dňa 7.10.2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č.k. 7C/159/2012-131, zo dňa 10.12.2014, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
- II. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
- III. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 27.9.2012 domáhal voči odporcovi zaplata náhrady škody 7.344,02 eura a nemajetkovej ujmy 1.468 eur, ktoré mu vznikli nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 37Er/5756/2010 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu a žiadosti na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom, rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Majetková škoda vznikla navrhovateľovi ako náhrada istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ uplatnil na základe požiadavky na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, t.j. hodnoty majetkového práva postihnutého právnou deformáciou.

Súd prvého stupňa v odôvodnení konštatoval, že vo veci nariadil pojednávanie až po právoplatnosti uznesenia č.k. 7C/159/2012-66, zo dňa 20.1.2014, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietnutý; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13.2.2014, pričom pojednávanie bolo nariadené na 7.10.2014. Uviedol, že navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal opätovne návrh na prerušenie konania a to z rovnakých dôvodov, ako uvádzaných v návrhu zo 17.10.2013. Okrem skutočnosti, že o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo právoplatne rozhodnuté, súd prvého stupňa poukázal aj na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v prejednávanych veciach rozhodol tak, že sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, t.j. mal za to, že odpadol aj dôvod uvádzaný navrhovateľom v návrhu na prerušenie konania a prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods. 2 O.s.p.; odporcom vznesenú námietku premlčania považoval za neopodstatnenú vychádzajúc z toho, že navrhovateľovi bolo rozhodnutie o zamietnutí poverenia súdneho exekútora doručené 11.1.2011, navrhovateľ sa preto mohol o škodu a jej výške dozvedieť najskôr dňa 11.1.2011 a pokiaľ si návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. podal na súde 27.9.2012, nie je možné s poukazom na § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. konštatovať premlčanie jeho práva. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že ustanovenie zákona, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 1.1.2013, preto v súlade s právnou teóriou považoval za potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Navrhovateľ uplatnil nárok na súde pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona, z čoho vyvodil, že na predmetné konanie je nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31.12.2012. Vzhľadom na uvedené mal za to, že je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného návrhom dňa 27.9.2012 podľa hmotnoprávných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

Z exekučného spisu sp. zn. 37Er/5756/2010 súd prvého stupňa zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý v exekučnom konaní EX 11785/10 na návrh navrhovateľa proti povinnej: T. E., nar. X.X.XXXX na vymoženie pohľadávky 1.777,89 eura s prísl., na základe zápisnice spísanej súdnym exekútorom 4.8.2010, požiadal listom doručeným (exekučnému) súdu 12.10.2010 o udelenie poverenia na vymoženie pohľadávky na základe exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 12.5.2010, sp. zn. SR 03612/10, ktorým Stály rozhodcovský súd zaviazal povinnú na zaplatenie istiny 1777,89 eura spolu so zmenkovým úrokom 0,25 % denne zo sumy 1.777,89 eura od 1.11.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 1.777,89 eura od 23.2.2010 do zaplatenia a náhradou trov rozhodcovského konania. Okresný súd Bratislava V uznesením č.k. 37Er/5756/2010-9, zo dňa 16.12.2010, zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že úverová zmluva obsahuje ustanovenia, ktoré je potrebné považovať za neplatné, keďže odporujú dobrým mravom. Z exekučného spisu mal súd prvého stupňa za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 12.10.2010 a (exekučný) súd rozhodol po preskúmaní exekučného titulu uznesením dňa 16.12.2010, a nie ako tvrdí navrhovateľ, s omeškaním viac ako 197 dní.

Uviedol ďalej, že keďže exekučné konanie bolo začaté 4.8.2010, na exekučné konanie sa vzťahuje Exekučný poriadok v znení platnom od 1.7.2010 do 31.5.2011; podľa § 44 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.7.2010 do 31.5.2011 exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z uvedenej dikcie zákona mu vyplynulo, že na rozhodnutie súdu o žiadosti na udelenie poverenia, ak súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a na rozhodcovské rozsudky, sa nevzťahuje zákonná 15 dňová lehota a uzavrel, že vzhľadom na uvedenú skutočnosť nezistil nesprávny úradný postup ani zbytočné prieťahy v konaní.

Podľa súdu prvého stupňa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ich existencia musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nepostačuje len záver o pravdepodobnosti splnenia niektorej z nich. Vychádzal z toho, že žiadny právny predpis Slovenskej republiky nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zopakoval, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v prípade zistenia rozporu so zákonom a následnom zamietnutí žiadosti súdneho exekútora rozhodnutím súdu, na rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti pre rozpor exekučného titulu so zákonom sa 15 dňová zákonná lehota nevzťahuje, čím nezistil zo strany exekučného súdu, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ani k inému nezákonnému zásahu do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Záverom skonštatoval, že navrhovateľ v prejednávanej veci nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojich nárokov na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom.

Nakoľko navrhovateľ nepreukázal či už existenciu nesprávneho úradného postupu, ani vznik škody a príčinnú súvislosť vzniku škody s nesprávnym úradným postupom, t.j. neunesol dôkazné bremeno, súd prvého stupňa s poukazom na § 9 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.; odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný a mal by právo na náhradu trov konania, ktoré aj vo svojom vyjadrení uplatnil, ale zo spisu súd prvého stupňa nezistil žiadne trovy, ktoré by mu mali vzniknúť, preto vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Namietol prejednanie vecí v neprítomnosti jeho právneho zástupcu pre nesplnenie podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušení nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní.

Ďalej uviedol, že už v návrhu na začatie konania upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nebolo a nie je preto prípustné pokračovanie v konaní pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Navrhovateľ namietol predčasnosť rozhodnutia vo veci samej z dôvodu súbežného rozhodovania o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Nakoľko vydaním rozhodnutia vo veci samej predbehol súd prvého stupňa účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

K degradácii zásady kontradiktórnosti konania, porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa navrhovateľa v dôsledku nemožnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal; rovnako nemal

možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, ani k prednesom a nemal možnosť vyjadriť sa k nim a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal súd prvého stupňa navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom prvého stupňa v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Ak tak neurobil a vo veci rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Upozornil na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť procesu sa vzťahuje i na oprávnenie vyjadrovať sa k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Dodal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho však súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a rozhodol vo veci samej ignorujúc § 153b O.s.p.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti zamietnutia návrhu na náhradu majetkovej škody mal navrhovateľ za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď súd prvého stupňa sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisoval ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním povinného. Úplne však ignoroval tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Napriek jedinečnosti skutkového základu odôvodnil súd prvého stupňa rozsudok úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržovaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať vytváranie odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ chcel predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

V súvislosti so zamietnutím návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy namietol navrhovateľ skutočnosť, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Samotný súd prvého stupňa predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek zisteniu porušenia práva toto nekonštatoval a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Za irelevantné navrhovateľ označil úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky zvolil, navyše keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami

rozhodcovských súdov; rovnako irelevantnými sú aj úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odvolačný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.4.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.).

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd uvádza, že súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiateľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

V predmetnej veci navrhovateľ svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 7.10.2014, doručení 2.10.2014, odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

Súd prvého stupňa konštatovaním v napadnutom rozsudku, že okrem toho, že o opätovnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podaného z rovnakých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté, Ústavný súd Slovenskej republiky v prejednávaných veciach rozhodol tak, že sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, čím mal za to, že odpadol samotný dôvod uvádzaný navrhovateľom v návrhu na prerušenie konania, správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na zrušenie či odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne (a z totožných dôvodov ako v návrhu na začatie konania) namietal ústavnou sťažnosťou, už bola v konaní právoplatne vyriešená Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p., keď uznesením č.k. 11NcC/99/2012-17, zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V (o.i. zákonná sudkyňa JUDr. Eva Šajmovičová) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci. Nie je preto dôvodná odvolacia námietka, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca, keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu, než v návrhu na začatie konania. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Predmetný záver bol vyslovený aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý už v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania a prerušenie konania uznesením č.k. III. ÚS 424/2013, zo dňa 10.9.2013, ústavnú sťažnosť navrhovateľa v danej veci pre nedostatok právomoci odmietol. Súdom prvého stupňa preto postupoval správne, keď v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania. Odvolací súd uvádza, že tento postup vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a neúspešne podávaného navrhovateľom aj v iných konaniach), bol v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonomie korešponduje uvedený postup aj s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi konania

stav právnej istoty, pri zachovaní práva druhého účastníka konania na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietahov.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, keď navrhovateľ napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastťou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Navrhovateľ navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Pokiaľ potom súd prvého stupňa vykonal na pojednávaní dokazovanie navrhnuté navrhovateľom, pričom účastníkom konania umožnil zúčastniť sa uvedeného pojednávania, na základe čoho mali účastníci konania možnosť s dôkazmi sa oboznámiť, vyjadriť sa k nim a prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, nedošlo jeho postupom k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a ani k odňatiu práva na spravodlivý súdny proces. V predmetnej veci súd prvého stupňa nevykonával dokazovanie z vlastnej iniciatívy, ako uviedol navrhovateľ v odvolaní, keď exekučný spis označil ako dôkaz v návrhu na začatie konania samotný navrhovateľ; dokazovanie tak bolo vykonávané len na preukázanie tvrdení navrhovateľa a nie nad rámec navrhovateľovho návrhu.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že navrhovateľ podal množstvo návrhov na začatie konania, týkajúcich sa totožných účastníkov s takmer totožným skutkovým základom. Samotný navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu navrhovateľ v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešpondujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. navrhovateľ na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a na druhej strane že nakoľko sa odporca nevyjadril, mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako navrhovateľ na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Pokiaľ ide právne posúdenie veci, má odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za to, že navrhovateľ nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, že už prvý zákonný predpoklad, ktorým je nesprávny úradný postup, nebol splnený. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 sa za nesprávny úradný postup okrem iného považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil nedodržaním zákonom stanovenej lehoty 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že návrhom doručeným exekučnému súdu dňa 12.10.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý v súlade s § 44 Exekučného poriadku požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením zo dňa 16.12.2010, sp. zn. 37Er/5756/2010, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti správne poukázal na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučný súd, z ktorého vyplýva, že 15 dňová lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zaväzuje exekučný súd iba prípade, že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom a exekútora poverí vykonaním exekúcie. V uvedenej exekučnej veci však exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z toho je zrejmé, že

nebol naplnený základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu.

Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Súd prvého stupňa preto správne uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v návrhu vznikla nesprávnym úradným postupom, keď vo vzťahu k vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom neunesol dôkazné bremeno. Nakoľko navrhovateľ neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu totiž zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v 15 dňovej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

V prejednávanej veci teda súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody,

resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmov a nesprávnym úradným postupom).

Napadnutý rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie 20 eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť bez náhrady. Súdu prvého stupňa vyčítal, že v uznesení absentuje jedna z podstatných náležitostí súdneho rozhodnutia, ktorou je odôvodnenie. V ďalšom namietal, že spoplatnenie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa netýka odvolania, ale iba žaloby. Poukázal na skutočnosť, že v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Aj s poukazom na nemožnosť použitia analógie legis pri vyrubovaní súdnych poplatkov, poplatková povinnosť, ktorá bola navrhovateľovi uložená napadnutým uznesením, predstavuje zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Dôvodil, že tento právny názor korešponduje so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenými v rozsudku zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorých vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon č. 71/1992 Zb. ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona č. 71/1992 Zb. záver rešpektujúci zásadu "v pochybnostiach v prospech poplatníka". V ďalšom poukázal na dôvodovú správu k vládnomu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch, podľa ktorého v čl. II bod 3 sa žaloby budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že z pozmeňovacích návrhov poslancov T. F., H. B., L. L. T. E. A. vyplýva, že v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 eur, čím sa čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládny návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. Záverom podotkol, že žaloba bola v danej veci podaná na súd pred 30.9.2012, a preto v zmysle § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch treba na navrhovateľom podané odvolanie aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie a prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.; dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa voči poplatkovej povinnosti za odvolanie proti meritornému rozhodnutiu nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania, dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľa, odvolateľa a dovolateľa.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1.10.2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20 Eur.

Odvolací súd na potvrdenie správnosti napadnutého uznesenia uvádza, že novelou zákona č. 286/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.10.2012 došlo k zrušeniu § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Predmetným ustanovením bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku. Uvedenou novelou bola do Sadzobníka súdnych poplatkov vložaná aj položka 7a, podľa ktorej zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20 eur. Odvolací súd v súvislosti s posúdením správnosti vyrubeneho súdneho poplatku za podané odvolanie poukazuje na § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je sadzba poplatku ustanovená za konanie, pričom sa tým rozumie konanie na jednom stupni. Keďže navrhovateľ podal odvolanie na súde prvého stupňa dňa 19.11.2014, podaním odvolania sa začalo odvolacie konanie, t.j. konanie vo veci samej na druhom stupni. Odvolací súd má za to, že povinnosť platiť poplatok je závislá od právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy bol poplatkový úkon urobený. Vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané v čase účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým bol vypustený § 4 ods. 1 písm. k) a vložaná nová položka 7a, navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Nemožno prisvedčiť výkladu navrhovateľa, podľa ktorého spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a ktorý je v príkrom rozpore s citovanými § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Takýto výklad je účelový a protirečiaci platnej právnej úprave; jeho osvojenie by viedlo k absurdnému záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nemohlo byť spoplatnené, nakoľko poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je.

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazuje, odvolací súd poznamenáva, že v predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že pokiaľ nie je v sadzobníku stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý okruh konania, teda pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon spoplatnené v Sadzobníku súdnych poplatkov, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však v čase podania odvolania, ktorý je rozhodným pre vznik poplatkovej povinnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, bola zákonom stanovená poplatková povinnosť za tento druh konania, a to položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. K námietke navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje riadne odôvodnenie, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako aj rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl.

46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Treba pritom myslieť na podstatu súdneho rozhodovania, ktorou je poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. V zmysle uvedeného možno zhrnúť, že pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie bezprostredne nasleduje po výrokovej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky Sadzobníka súdnych poplatkov.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní úspešný odporca by mal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.